

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.526 van 5 november 2001
in de zaak A. 95.314/VII-22.764**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. STROEKEN,
 kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
 Parkstraat 223, bus 1

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 7 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 27 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. STROEKEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 9 januari 2000 en verklaarde zich op 10 januari 2000 vluchteling.

1.2. Op 15 februari 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 18 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 27 juni 2000, 17 april 2000 en op 21 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Stroeken.

Betrokkene, van XXX nationaliteit en A. origine, verklaart dat hij problemen zou gehad hebben omwille van zijn origine. Betrokkene, die als politieagent zou gewerkt hebben, zou in 1997 gedwongen geweest zijn zelf ontslag te nemen omwille van zijn A. origine. Betrokkene zou om deze reden eind juli 1997 aangevallen zijn door zijn XXX collega's toen hij op weg was naar huis. Betrokkene zou ten gevolge hiervan één maand in het ziekenhuis verbleven hebben. Toen betrokkene na zijn herstel terug naar het werk ging zou hij daar vernomen hebben dat hij reeds ontslagen was. Betrokkene zou hierna gedurende anderhalf jaar bij een vriend gewerkt hebben. In september 1999 zou betrokkene een kiosk gekocht hebben. Betrokkene zou driemaal gedwongen geweest zijn smeergeld te betalen. Eind 1999 zou betrokkene bedreigd en aangevallen zijn door een ex-gevangene. Midden december 1999 zou betrokkenes kiosk in brand gestoken zijn door dezelfde persoon. Betrokkene zou enkele dagen na de brand een dreigbrief van deze

persoon ontvangen hebben. Betrokkene zou begin januari 2000, samen met zijn vrouw en twee minderjarige kinderen, XXX verlaten hebben. Op 10 januari 2000 vroegen zij asiel aan. Betrokkene is in het bezit van een identiteitskaart, rijbewijs en geboorteaktes.

Er moet opgemerkt worden dat betrokkene op het Commissariaat-generaal een aantal verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdigheden vertonen met eerder door betrokkene afgelegde verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken alsook met de verklaringen door zijn vrouw afgelegd voor de beide asielinstanties. Door deze tegenstrijdigheden kan in ernstige mate getwijfeld worden aan de waarachtigheid van de door hem ingeroepen feiten ter staving van zijn asielaanvraag. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat hij eind juli 1997 door zijn collega's op straat zou aangevallen zijn, toen hij op weg was naar huis (CGVS man 17 april 2000, p. 9). Zijn vrouw verklaarde echter dat haar man door zijn collega's op het werk, in de bureau van R., zou aangevallen zijn (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 4-5). Aangezien betrokkene een gedetailleerde omschrijving van de omstandigheden van de aanval weergeeft (zie plannetje CGVS man 17 april 2000, p. 9) en zijn vrouw daarentegen de aanval in het bureau situeert kan in ernstige mate getwijfeld worden aan de waarachtigheid van dit aangehaalde incident. Daarenboven verklaren beiden op de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene na zijn hospitalisatie terug zou gegaan zijn naar het werk en dat hij daar gedwongen zou zijn een document te ondertekenen tot vrijwillig ontslag (verhoorverslag DVZ, vraag 42). Op het Commissariaat-generaal heeft geen van beiden een vermelding gemaakt van het gedwongen ondertekenen van een document tot vrijwillig ontslag. Betrokkene verklaarde hieromtrent op het Commissariaat-generaal dat hij na zijn hospitalisatie en verlof naar het werk zou gegaan zijn en dat hij daar te horen zou gekregen hebben dat hij reeds ontslagen was (CGVS man 17 april 2000, p. 13). Zijn vrouw verklaarde hetzelfde (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 7). Tenslotte dient betreffende dit incident nog te worden opgemerkt dat betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal dat hij, na zijn ontslag te hebben vernomen, onmiddellijk naar een hogere politie-instantie (GUVd) zou gegaan zijn om klacht neer te leggen (CGVS man 17 april 2000, p. 11). Zijn vrouw verklaarde daarentegen op het Commissariaat-generaal dat haar man geen klacht zou ingediend hebben omdat dit zijn situatie niet zou verbeterd hebben (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 7). Gezien deze tegenstrijdigheden kan nog weinig geloof worden gehecht aan betrokkenes ontslag en de omstandigheden waarin dit zou hebben plaatsgevonden.

Bijkomend kan nog opgemerkt worden dat de problemen rond het gedwongen ontslag van betrokkene zich situeren in 1997. Deze hebben betrokkene er duidelijk niet toe aangezet onmiddellijk zijn land te verlaten. Integendeel, betrokkene bleef in XXX waar hij eerst gedurende ongeveer anderhalf jaar voor een firma werkte en waar hij later zelf een kiosk uitbaatte. Pas in januari 2000 verlieten betrokkene en zijn echtgenote XXX. Er kan aldus niet gesteld worden dat het ontslag van betrokkene en de daarmee samenhangende feiten de directe aanleiding gaven tot betrokkenes vertrek. Zij kunnen dan ook bezwaarlijk als een vluchtmotief in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden.

Daarnaast legde betrokkene nog een aantal tegenstrijdige verklaringen af betreffende de problemen die ze zouden gehad hebben toen ze een kiosk uitbaatten. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van deze feiten eveneens aangetast. Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal dat het steeds ging om vijf à zes XXX die geld eisten, terwijl zijn echtgenote verklaarde dat het slechts twee personen waren (CGVS man 17 april 2000, p. 16-17 en CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 10). Ook verklaarde betrokkene dat ze drie keer langskwamen (CGVS man 17 april 2000, p. 17); volgens zijn echtgenote zouden ze slechts één of twee keer zijn langsgeweest (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 10). Wat de aanval door de ex-gevangene op betrokkene en zijn kiosk betreft moet vermeld worden dat betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze dezelfde dag nog de kiosk opgeruimd hebben. De volgende dag zouden ze de kiosk opnieuw geopend hebben (CGVS man 17 april 2000, p. 19). Zijn vrouw verklaarde echter dat de kiosk een aantal dagen dicht zou geweest zijn, dit om alles op te ruimen (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 13). Betrokkene verklaarde dat niet geweten is hoe de brand werd aangestoken (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 15). Betrokkene verklaarde op het Commissariaat-generaal dat hij ongeveer een week later door de brandweer zou geconvoceerd zijn en dat hij daar vernomen zou hebben dat de brand aangestoken zou zijn door middel van benzine (CGVS man 17 april 2000, p. 19). Zijn vrouw verklaarde

daarentegen dat niet geweten is hoe de brand werd aangestoken (CGVS vrouw 27 juni 2000, p. 15).

Wat betrokkene recente problemen betreft, moet worden vastgesteld dat het hier enerzijds om afpersingspraktijken gaat en anderzijds om een persoonlijk conflict tussen betrokkene en een ex-gevangene die zich op betrokkene wilde wreken. Er moet opgemerkt worden dat betrokkene en zijn echtgenote nagelaten hebben hulp te zoeken bij de XXX overheden. Betrokkene zou wel een bevriend politieagent hebben opgezocht, doch hij zou nooit officieel klacht hebben neergelegd of om bescherming hebben gevraagd. Uit zijn relaas blijkt aldus niet dat betrokkene omwille van één van de criteria van de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van zijn overheid zou kunnen rekenen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Y. Z., voorzitter van het XXX, 29 juni 1999) blijkt immers dat de hogere overheden in XXX zeer gevoelig zijn voor etnisch geïnspireerde problemen.

Daarnaast haalden betrokkene en zijn vrouw nog een incident aan waarbij hun zoon A. geslagen zou zijn door XXX jongeren. Er moet opgemerkt worden dat het hier gaat om een losstaande gebeurtenis die op zich niet zwaarwichtig genoeg is om als een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie gekwalificeerd te worden.

Gezien het bovenstaande kan niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door betrokkene neergelegde documenten (identiteitskaart, rijbewijs, geboorteakte, geboorteaktes kinderen, huwelijksakte, medisch attest, bewijs rijlessen, persoonlijke kaart chauffeur) zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel de schending inroept van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 6 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en van het recht van verdediging; dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht wordt bedoeld;

Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de rechten van verdediging betreft, het volstaat te stellen dat dit op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaat; dat derhalve de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet; dat het middel faalt naar recht;

Overwegende dat, wat betreft de door de verzoekende partij ingeroepen schending van artikel 6 van het E.V.R.M., dient te worden opgemerkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat artikel 6 van het E.V.R.M. betrekking heeft op burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken; dat het asielrecht een politiek recht is; dat het inroepen van artikel 6 van het E.V.R.M. in casu irrelevant is;

Overwegende dat, wat betreft de schending van de motiveringsplicht, het middel onvoldoende duidelijk en precies is, dat de Raad van State immers veronderstellingen moet maken over de juiste bedoeling van de verzoekende partij; dat het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat, ten overvloede, tegelijk, al dan niet uitdrukkelijk, de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is; dat een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is; dat omgekeerd dan ook, wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, dit betekent dat de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden; dat, nu blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing kent, het middel, voorzover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet volgt dat de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zoals zij in de formele motivering uitgedrukt worden, ook in rechte en in feite juist zijn; dat de toetsing van de formele motivering geen inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing moet omvatten;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat het middel alleszins niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.